

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“ (Žd 13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Červen 1980

Velice srdečně vás všechny zdravím v drahém jménu Pána Ježíše Krista. Nacházím se právě na ostrově Patmos. Prohlédl jsem si místo, kde se Jan zdržoval, když přijal Zjevení Ježíše Krista. Ve vsí tichosti jsem přečetl těch 22 kapitol v německé a potom také v anglické Bibli.

Mé srdce naplnila hluboká vděčnost, když jsem pomyslel na to, že se v našich dnech všechno naplňuje. Byli jsme uznáni za hodné mít účast na tom, co Bůh nyní koná; to nás uvádí do hluboké pokory. Je to jen milost.

Mnozí přichází, aby to místo uctívali. Viděl jsem, jak jedna žena líbala stěny jeskyně, v níž se podle ústního podání Jan nacházel. Ve svém srdci, hluboce zarmoucen, jsem myslel na Ježíšova slova z Jana 4:21:

„Ženo, věř mi, žeť jde hodina, kdyžto ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otci.“

Jen komu bylo darováno zjevení Ježíše Krista, může vzývat Boha v Duchu a v pravdě.

Na své cestě Řeckem a Tureckem jsem mezi jiným navštívil i Efez. Všech sedm míst, těch ve Zjevení oslovených sborů, leží v dnešním Turecku. Křesťanské kostely byly přeměněny v mešity Islámu. Několik katedrál stojí turistům k dispozici k prohlídkám a k obdivu. Vcelku se naskytá smutný obraz, porovnáme-li krajinu Malé Asie, kde v prvotním křesťanství byla většina sborů, s dnešní dobou. V žádném tom místě nejsou křesťané, všichni lidé tam jsou Mohamedáni.

Kéž Pán ještě jednou dosadí Svoji Církev k živému svědectví. Mrtvých památníků a náboženství existuje již dost.

Tentokrát mě při čtení Zjevení obzvlášť oslovila první a poslední kapitola. V první se představuje Vykupitel vykupitelskými slovy:

„Ját jsem Alfa i Omega, totiž počátek i konec, praví Pán, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž přijíti má, ten všemohoucí.“ (Zjevení1:8)

Tak všeobsáhle se Pán těm svým v evangeliích nepředstavil. V nich se téměř výlučně označoval jako Syn člověka. V epistolách je popisován převážně jako Syn Boží. Vzhledem k Jeho kralování je “Syn Davidův.” Avšak zde, v tomto závěrečném svědectví novozákonního proroctví se od-

haluje těm svým jako Bůh a Pán, jako ten Všemohoucí. Všichni vykoupení, jimž se dostalo Zjevení Ježíše Krista, mohou zvolat s Janem (Zjevení 1:5-6):

„... kterýž zamiloval nás, a umyl nás od hříchů našich krví svou, A učinil nás krále a kněží Bohu a Otci svému, jemuž bud' sláva a moc na věky věků. Amen.“

Ve Zjevení kap. 22 je nám blíže popsáno Tisícileté království, o němž je již před tím řeč. Pamatujme vždy na to; dokud je použito časných pojmů, nemáme ještě co činit s popisem věčných poměrů. Ve verši 2 stojí:

„Uprostřed pak rynku jeho a s obou stran potoka bylo dřevo života, přinášející dvanáctero ovoce, na každý měsíc vydávající ovoce své, a listí své k zdraví národů.“

Tento text musíme porovnat s Ezechielem 47:12. V Tisíciletém království bude stav podobný ráji. Potom přijde konečný soud a potom nové nebe a nová země, jak je oznámeno ve Zjevení 21:1. Teprve pak, až bude sedmé tisíciletí ukončeno, přejde čas do věčnosti.

Ve Zjevení 21:2 je popisována nevěsta ve své zákonité vlasti v Novém Jeruzalému, a to během tisíciletého království. O tomto městě je psáno ve Zjevení 21:27:

„A nevejdet do něho nic poskvřňujícího, aneb působícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteříž napsáni jsou v knize života Beránkova.“

Kdo si přečte Zjevení 20:15 zjistí, že je tam řeč jen o knize života: **„I ten, kdož není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého.“**

To se vztahuje na ty, kteří budou přijati při konečném soudu, protože byli vírou v Ježíše Krista ospravedlněni a jejich jména stála v knize života. U Církve nevěsty stojí označení „Kniha života Beránkova.“ Je to zástup prvotín, který následuje Beránka a bude vytržen.

Potom, když anděl Janovi všechno sdělil, řekl:

„Nezapečetuj slov proroctví knihy této; neboť jest blízko čas. Kdo škodí, škod' ještě; a kdo smrdí, smrd' ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlni se ještě; a svatý, posvěť se ještě.“ (Nový překlad: „... kdo je špinavý, ať se dál špiní.“) (Zjevení 22:10-11)

Přímo před příchodem Pána bude muset existovat krátký čas, v němž se ti Bohem očištění skrze Beránkovu krev ještě hlouběji a dů-

kladněji nechají očistit; nejen od hříchu, ale od vlastní povahy, od vlastního chtění, až do úplného osvobození od všeho zemského.

Bohem ospravedlněný člověk se nechá ještě hlouběji, ještě důkladněji ospravedlnit, až se bude shodovat s Boží spravedlností a nebude na něm k nalezení již nic zavrženíhodného. Úplné vejítí nevěsty do Ženichovy vůle. Posvěcený bude ještě hlouběji a důkladněji posvěcen, až všechno – duch, duše i tělo budou podřízeny absolutní a dokonalé Boží vůli.

To bude ten zástup přemožitelů, jemuž bylo dáno zaslíbení:

„Blahoslavení, kteříž zachovávají příkázání jeho, aby měli právo k dřevu života, a aby branami vešli do města.“ (Zj.22:14)

Církvi nevěstě bude dána příležitost, aby svá roucha umyla, své lampy vyčistila, džbánky naplnila olejem, a tak okrášlená a připravená šla vstříc Ženichovi. ON nás potom uvede od Něho samého připraveného města, vyhrazeného jen nevěstě.

Čteme dále: **„Venku jsou psi...“** Tím jsou v každém případě míněny pohanské národy, nad kterými budeme v Tisíciletém království vládnout. Když ta pohanská žena přišla k Ježíšovi a prosila o uzdravení pro svoji dceru, ON pravil: **„Není slušné vzítí chléb dětem a vrci štěňatům.“** (nový překlad: „hodit ho psům“) (Mat. 15:26)

Neobrácené pohanské národy budou v Tisíciletém království na zemi, ale nikdy nebudou moci vstoupit do Svatého města, Nového Jeruzaléma, a potom na konci, jakmile bude satan propuštěn, budou svedeni (Zjevení 20:7-10).

V Matouši 7:6 praví Pán: **„Nedávejte svatého psům...“**

To, co bylo vyvolenému Izraelskému národu drahocenné a vzácné, neměli dávat všanc pohanům. Apoštol zdůrazňuje ještě jeden bod a píše: **„Vizte psy, vizte zlé dělníky...“** (Fil. 3:2) Apoštol učinil mnohé zkušenosti a zklamání s dělníky v Božím království.

Mnozí šli s ním, jen aby dostali kontakt s věřícími, aniž by byli Bohem povoláni k nějaké službě. Krotcí jako beránci, navazují kontakt s jednotlivci, dostávající se do jejich domů a přinášejí potom své zvláštní duchovní náhledy. Pozvolna začínají podkopávat práci Božích služebníků. Kde se to hodí do jejich konceptu, je používáno poselství konečné doby, kde ne, tak pak dokonce i bratra Branhama vydávají rozličným způsobem za nesprávného. Mezi jinými nebiblickými věcmi nejnověji dokonce tvrdí,

že biblický křest Pána Ježíše Krista není správný, že je nutné se nechat ještě jednou pokřtít jen na jméno Ježíše Krista. To je vrchol! Kdo na tuto věc naletí, marně slyšel jasné, Bohem zjevené Slovo, a vůbec mu neporozuměl!

Musíme přece brát všechna místa Nového Zákona, abychom měli uzavřené úplné svědectví. Podle Matouše 28:19 jsou dány tři názvy, jako tituly, náležející k tomu jednomu jménu:

Titul: Otec, Syn, Duch svatý

Jméno: Pán Ježíš Kristus

To je absolutní pravda věčně platného evangelia. Br. Branham řekl, že v latinskoamerických zemích je mnoho těch, kdo se jmenují Ježíš, a že je mnoho falešných Kristů – pomazaných. Ale existuje jen jeden Pán Ježíš Kristus, na nějž má být křtěno. Ano, Ježíš je Pán!

Dalším slovům ze Zjevení 22:15 se musíme věnovat se vši pečlivostí. Mezi jiným budou venku **čarodějníci**.

Sebejistě po takovýchto slovech potřese hlavou a myslíme jen na takové, kteří skutečně provozují čarodějnictví. Jelikož jde o prorocký text, dlužno slovo **čarodějnictví a modloslužby** osvětlit z prorockého hlediska:

„I řekl Samuel: Zdaliž líbost takovou má Hospodin v zápalích a v obětech, jako když se poslušenství koná hlasu Hospodinova? Aj poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přinášeti. Nebo vzpoura jest takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupiti přikázání jako modlářství a obrazové...“ (1. Sam. 15:22-23)

Každý z nás by jistě považoval za urážku, kdyby byl dotázán na hřích čarování, modlářství a modloslužby.

Mezi jinými jsou také venku **vražedníci**. Při takovýchto výrocích nám to prochází morkem a kostí, a přesto se vůbec necítíme osloveni, nýbrž při tom myslíme na nevěřící vrahy. Avšak co praví Písmo:

„Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedník jest, a víte, že žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího.“ (1. Jan 3:15.)

Mnohým zachmuřile klesá hlava jako Kainovi. Ach, jak musejí všichni, kteří přijali věčný život dbát na to, aby se v nich neusadila žádná nenávist, žádná závist, žádná žárlivost, a nenarostl žádný kořen hořkosti, který v sobě skrývá smrtelný jed. Možná, že stačí již vražda pověsti, aby

toto místo Písma bylo ospravedlněno. Bůh nám všem pomoz a daruj milost!

Nyní zůstává ještě slovo **smilníci**, kteří zůstanou venku, jimiž bychom se chtěli blíže zabývat. Nemůžeme házet všechno na jednu hromadu, nýbrž musíme označení použitému v Božím Slově správně rozumět. O Davidovi čteme, že se provinil cizoložstvím a vraždou, ale nikoli smilstvím. Na žádném místě mu není přičítána necudnost, ani žádnému jinému Božímu muži. Tentýž Bůh, který ve 2. Moj. 20 řekl: „**Nezcižoložíš**,“ hned tu věc objasnil a řekl: „**Nepožádáš manželky bližního svého.**“ Bůh je a zůstává svým vlastním vykladačem.

Tento oběžný dopis bude rozeslán současně s kázáním br. Branham, který má titul: „*Zažehnutí červeného světla na znamení Jeho příchodu.*“ V uvedeném kázání se br. Branham zabývá obzvláště Noemovými dny a vynáší na světlo biblickou pravdu, kterou jsme my všichni před tím jistě v takové jasnosti neviděli. V dopise Judy, verš 7, je zřetelně řečeno, co se v oné době stalo. Tam čteme:

„... když podobným způsobem, jako i tito, v smilstvo se vydali a odešli po těle cizím...”

Dokonce i po tělesné stránce existoval rozdíl mezi Adamovou linií, která pokračovala skrze Kaina a jeho potomky. Andělé, o nichž je řeč, jsou Boží synové z 1. Moj. 6. Anděl a posel je to stejné slovo. Potomci Seta byli kolektivně nositeli Božského poselství spásy zaslíbeného Mesiáše (potom to byl Izrael, nyní to je Církev). Oni své zvláštní postavení, jakožto poslové, a jim svěřenou oblast panství (suverenitu) opustili a smísili se. Ti s Luciferem padlí nebeští andělé se přece stali ďábelskými duchy; nejsou svázáni řetězy, nýbrž panují jako mocnosti a ovládají vzdušný prostor (Ef. 6:12). Nadto jsou nebeští andělé bezpohlavní, přesto že mají mužský vzhled. V žádném případě by nepřicházeli v úvahu, aby byli dávání v souvislost s 1. Moj. 6, ani s novozákonními místy v Bibli, která se na to odvolávají. A aby byla odstraněna poslední pochybnost, prosím, aby bylo vzato v úvahu, že Petr tu věc s anděly a s časem Noe uvádí ve spojitost, jelikož to k sobě náleží.

„Nebo poněvadž Bůh andělům, kteříž zhřešili, neodpustil, ale strhna je do žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chování byli. I prvnímu světu neodpustil, ale sama osmého Noe, kazatele spravedlnosti zachoval, když potupu na svět bezbožníků uvedl.“ (2. Petr 2:4-5)

Existují tři pojmenování: ***Cizoložství, smilství, necudnost (nečistota).***

Ty první dva výrazy jsou běžné, ačkoli zakázané lidské vztahy ženatých (vdaných) a svobodných. To poslední je nenormální zvířecí způsob tělesného vztahu obou pohlaví.

Žijeme v čase, v němž normální je považováno za nenormální a nenormální za normální. Považme, že se v tomto čase ukazují podle slov Pána současně znamení Noemovy doby a doby Sodomy a Gomory.

„A jakož se dalo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka... A též podobně, jakž se dalo ve dnech Lotových... Takť nápodobně bude v ten den, když se Syn člověka zjeví.“ (Luk. 17:26-30)

Kdo by si byl kdy pomyslel, nebo považoval za možné, že v nejkřesťanštější zemi světa, Spojených Státech Amerických, bude rozhodnutím zákona schválen hřích Sodomy – homosexualita. Jen při pouhém pomýšlení na to, se člověku zvedá žaludek. Je to duch času, který strhává všechno sebou do zahynutí. Apoštol Pavel s hlubokým prorockým výhledem do budoucna popisuje nynější abnormální, necudný, perverzní stav mužů a žen dnešní doby.

„Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich k nečistotě, aby zprznila těla svá vespolek...“ (Řím. 1:18-32)

Bůh nemá nic proti Jím zřízenému lidskému vztahu a naplnění, ale nenávidí necudnost, protože je zvířecí a ďábelská. Kainovy dcery se prezentovaly synům Božím s velkou nabídkou. Apoštol rozvádí myšlenku necudnosti ještě blíže. Pohnutkou k tomu mu byl ten těžký případ z 1. Kor. 5. Necudný mladý muž měl poměr se svojí macechou. To byl podle zákona hřích krvesmilství.

Ve 3. Moj. 18:16–18 nacházíme vyjmenovány zapovězené vztahy, jenž jsou označeny jako krvesmilstvo. K těm patří v 1. Kor. 5:1 zmíněná záležitost.

Z kázání br. Branhama zjišťujeme, že se mu dostalo zvláštního zjevení. Ani z těch sedmi veršů v 1. Moj. 6, ani z jiných biblických míst nevychází skutková podstata tak jasně najevo, jak ji on vyložil. Čteme:

„Oni se oddávali a nechávali se oddávat...“ Přitom se domníváme, že se ženili (vdávaly) a nechávali se – jak tomu bylo dříve zvykem – oženit (vdát).

Ale tehdy se dělo přesně to, co se děje i nyní. Mladí lidé dnes žijí s tím a zítra s jiným. Existuje mnoho těch, kteří se vůbec ženit (vdávat) nechťejí, nýbrž jen, jak to oni označují, kamarádsky spolužít.

Kdyby pokračoval tento trend takto dále, jak by to bylo v krátké době s rodinou a společností? Avšak Bůh učiní brzy všemu konec. To jedno byly Kainovy dcery, to druhé synové, nebo Setovy potomci. Byli označeni jako Boží synové, ti ostatní jako lidské dcery.

Jak je nám všem známo, Kristus se měl podle těla zrodit ze Setovy čisté linie. Když nastalo smíšení, řekl Bůh, Pán:

„Nebude se nesnadnit Duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest...“ (1. Moj. 6:3)

Boží synové byli z těla a krve a měli právo se oženit, ale neměli na-prosto žádné právo si brát nevěřící ženy z Kainova pokolení a páchat necudnost.

Podle výpovědi Písma měli tito muži Božího Ducha. To je jasné, neboť Boží děti mají Božího Ducha. Stojí psáno: **„Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, tent' není Jeho.“** (Řím. 8:9)

Jak br. Branham, jako Boží posel jasně dokládá, nepozastavoval Bůh jídlo a pití a ženění (vdávání) všeobecně, neboť to jsou přece věci denního života, které náležejí k lidskému bytí; stejně tak u věřících, jako u nevěřících.

Boží synové si prostě brali Kainovy dcery a spolu s nimi žili. To je, jak bylo již předtím podotknuto, stejné znamení pro naši dobu. Existuje přece tisíce a tisíce těch, kteří jsou spolu, aniž by k sobě patřili. Dnes si všichni chtějí předem nasbírat své zkušenosti a nepoznávají, že je ďábel strhává do záhuby.

V této generaci se opakuje, co se dělo tehdy. Lidé zanechali přirozený vztah a přijali nepřirozený. To znamená, jestliže se spolužití neděje v souladu s Bohem určeným způsobem pro přirozené potřeby, označuje to Bible jako necudnost (nečistotu). Co neodpovídá přirozenému způsobu, je zvířecí a ďábelské.

Byly to zvířecí žádosti v Kainových dcerách, které způsobily to, že Boží synové se zapletli do těchto nečistých praktik. Dnes se to celé označuje jako pornografie a sodomie.

Před lety, když tato věc vyvstala, obdržel jsem od Boha v jednom snu přímé varování, v němž byla tato věc jmenovitě zmíněna. Nikdy jsem neměl žádnou knihu příslušného charakteru ve svých rukách. Pán vyvolává zástup, který unikne zkáze. My se můžeme nechat umýt a očistit drahocennou Beránkovou krví. Prvorození nepotřebují sahat po žádném prostředku; oni jsou spaseni, vykoupeni a chráněni Beránkovou krví. Dík bud' za to Bohu.

Vážné apoštolovo napomenutí má své plné opodstatnění:

„... abyste se nesměšovali, kdyby kdo, máje jméno bratr, byl smilník, neb lakomec, neb modlář, neb zlolejce (pomlouvač), neb opilec, neb dráč (vydríduch). S takovým ani nejezte.“ (1. Kor. 5:11)

(podle něm. překladu.: „... **abyste se nestýkali s tím, kdo si říká bratr, ale při tom je smilník (necudný) nebo podvodník, modlář, nebo utrhač (pomlouvač) nebo opilec, neb lupič; s takovým člověkem nesmíte ani jíst.**“)

Ve 3. Moj. 18:19–23 jsou mezi jinými uváděny další hříchy necudnosti (smilstva). Já osobně neznám nikoho, o němž bych věděl, že by podle Božího Slova mohl být ohodnocen jako smilník (necudný člověk), kterému bych se musel vyhýbat. Chceme však sledovat i ostatní označení, jež stojí v tomto verši: „... **nebo podvodník.**“ Při tomto slovu pomyslíme jistě také na nějaký velký podvod, o němž jsme slyšeli, nebo četli. Možná, že může každý právem říci: „*Žádného člověka jsem nepodvedl.*“ Jak nás vidí nyní Pán? Z Božího hlediska je podvodníkem (okrádajícím) každý, kdo nedává Pánu desátek. U Mal. 3:8 čteme:

„Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte Mne? Avšak říkáte: V čem Tě loupíme? V desátkách a obětech.“

I toto je Boží Slovo. Nikdo nechť si nemyslí, že mi jde o jeho peníze. Skrze Boží Slovo nemluvím já, nýbrž Sám Bůh k nám. Kdo zadržuje dát Pánu desátek, neprohřešuje se jen, nýbrž spočívá na něm kletba. Ať je on kdokoli a namlouvá si, co chce. Tak praví Pán:

„Naprosto zlořečení jste, proto že mne loupíte, vy pokolení všecko.“ (Mal. 3:9) (Podle něm. překl.: „**Stiženi jste prokletím a přece mě okrádáte; podvodníkem je celý národ.**“)

Může se tedy stát, že stovky okrádajících Boha mohou mít jméno bratr, žít cudně a počestně a používat své laciné výmluvy, jen aby si Boží peníze mohli ponechat pro sebe. Ti jedni říkají: „*My přece nejsme žádná*

církev,“ ti druzí: „Nemáme žádnou důvěru k té věci,“ ti třetí: „My nevíme, co se s těmi penězi dělá“ a tak by se mohlo s těmi výmluvami a argumenty, jež mohou být docela zřejmé, pokračovat. Avšak Tak praví Pán:

„Snete všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-liť vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte.“ (Mal. 3:10)

Tam, kde je rozdělována duchovní potrava podle Božího příkazu, tam náleží desátek. Kdo podporuje vlastní podniky s Božími penězi, proviňuje se před Bohem. Chtěl bych uvést několik citátů k tomuto tématu od br. Branham. Byl dotázán: „Mohou přijít křesťané do nebe, nedávají-li desátek?“

Odpověď: „Každý křesťan je povinen odevzdat desátek, neboť je to příkaz Pána. Dávání desátku má význam pro křesťanský prožitek.“

Citát 2: „Znám lidi, kteří svůj desátek vezmou a dají jej nějaké vdově; to je převrácené. Máte-li něco, co byste dali vdově, dejte ji to, ale nedávejte jí Boží peníze, ty vůbec nepatří vám, nýbrž Bohu.“

Citát 3: „Když dáváte desátek, jste povinni dát jej tam, odkud přijímáte svoji potravu. Dejte celý desátek do Mé obilnice, praví Pán, to souhlasí.“

Citát 4: „Vyzývám každého muže a každou ženu, kteří nedávají desátek, aby to přijali. Ano, věřím na dávání desátku. Je to jedno z Božích požehnání, jež se jako požehnání prokázalo. Vy říkáte: «To náleží k Starému Zákonu.» Ono to náleží i k Novému Zákonu, ano.“

Konec citátů.

Nechtíc jsme odbočili od tématu a přesto to беру z Boží ruky, že i to bylo řečeno. Jsem zbaven zodpovědnosti a každý, kdo to četl, je navždy bez výmluvy.

Vrátíme se k našemu tématu: Pavel v 1. Kor. 5:11 říká ještě více. V rejstříku hříchů stojí ještě několik věcí; mezi jiným jsou osloveni **pomluvači** (v kral. překl. „zlolajci“). Je napsáno:

„... žádní pomluvači (utrhači) a lupiči (vyděrači) (v kral. př. „dráči“), neuzří království Boží.“

Jak často jsou pomluvy roznášeny z vypočítavosti a záměrně, jen aby se z toho pro sebe vytěžil zisk. To je jeden z nejpodlejších charakterových rysů, jaký vůbec může nějaký člověk mít. Kdo má službu od Boha, nikdy ji

nebude vykonávat pomlouváním druhých, naopak. Tím ten dotyčný dokazuje, v čím příkazu mluví. V příslovích 20:19 je psáno:

„Kdo vynáší tajnost, chodí neupřímně, pročez k lahodícímu rty svými nepřiměšuj se.“ (Podle něm.př.: **„Utrhač obchází a vynáší tajnosti (důvěrnosti), nezaplétaj se s takovým, kdo otevírá ústa svá.“**)

Dokonce ti, kteří věnují takovým lidem sluch, jež otvírají svá ústa o druhých, jsou osloveni. Přísloví 17:4 **„Zlý člověk pozoruje řeči nepravých, a lhář poslouchá jazyka převráceného.“**

Vylácí se, abychom o takových místech Bible přemýšleli. Bud'to působí náš jazyk prospěch (blaho), nebo způsobuje zlo.

V Přísloví 10:18 čteme: **„Kdo příkrývá nenávisť rty lživými, i kdož uvodí v lehkost, ten blázen jest.“** (Podle něm. překladu: **„Kdo má zrádné rty, skrývá nenávisť, a kdo šíří pomluvy, je hlupák.“**)

Ó, jak mnoho pravdy a životní moudrosti je v Božím Slově! Naše ústa jsou používána buď Bohem, nebo nepřitelem. Náš jazyk stojí k dispozici buďto k budování, nebo k ničení. Šalamoun byl přece Bohem požehnaný a moudrostí obdařený muž. On píše:

„Někdo vynáší řeči podobné meči probodávajícímu...“ (Přísl. 12:18)

„Smrt i život jest v moci jazyka...“ (Přísl. 18: 21).

Jestliže Pavel řadí smilníky, podvodníky, lupiče, opilce a pomlouvачe na jeden seznam, pak bychom o tom měli velmi vážně přemýšlet. Jsem si jist, že to Bůh s námi míní dobře, že by nechtěl nikoho zavrhnout nebo odsoudit, nýbrž by rád všem prokázal milost, každému pomohl a všechny napravil. ON nám všem daruj milost, abychom poznali svá selhání a nechali se Jím ve vší tichosti přezkoumat. Kéž ON při jednom každém způsobí úplné očistění a posvěcení z milosti, abychom dospěli k dokončení.

BOHOSLUŽBA

V posledním oběžném dopise jsem poukázal na to, že podle Božího Slova právě nyní, před návratem Ježíše Krista záleží na tom, abychom dávali jeden na druhého pozor, ne podle Kainova motta: **„Zdaliž jsem já strážným bratra svého?“** Nýbrž, abychom si navzájem pomáhali. Jak stojí psáno: **„... abychom se navzájem povzbuzovali k lásce a dobrým skutkům tím, že nebudeme zanedbávat naše shromáždění, jak to někteří činí...“** (podle něm. př.) (Žid. 10:24–25)

Žádný věřící, který náleží k Boží Církvi, nebude jí (nikým) pohrdat, nýbrž se nechá zapojit a bude přispívat k budování. Chtěl bych, co se týče návštěvy bohoslužeb, uvést 4 citáty br. Branhama:

- Citát 1: **„Každý by měl být v nějakém sboru doma. Nepobíhejte sem i tam, nýbrž chodte někde do sboru, který označujete jako svůj sbor.“**
- Citát 2: **„Skutečně znovuzrozený muž nebo žena, kteří mají rozeznání Ducha sv., najdou své místo ve sboru, budou se kořit a úpěnlivě prosit a vše ve svém životě konat, aby tam přivedli hříšníky.“**
- Citát 3: **„Chodte do sboru. Nesedte doma. Nechodte místo toho na hon, chytat ryby a podobně; tím byste pohrdali vzkříšením Ježíše Krista. Jděte někam do sboru, nemůžete-li přicházet sem do kaple.“**
- Citát 4: **„Nezůstávejte doma. Je-li Bůh ve vašem srdci, nebudete se moci ani dočkat, až se tam dveře otevřou, abyste mohli vejít a mít obecnost se svými bratry. Pociťujete-li to jinak, pak vám říkám: Je na čase, abyste šli do modlitby.“**

Tak dalece citáty.

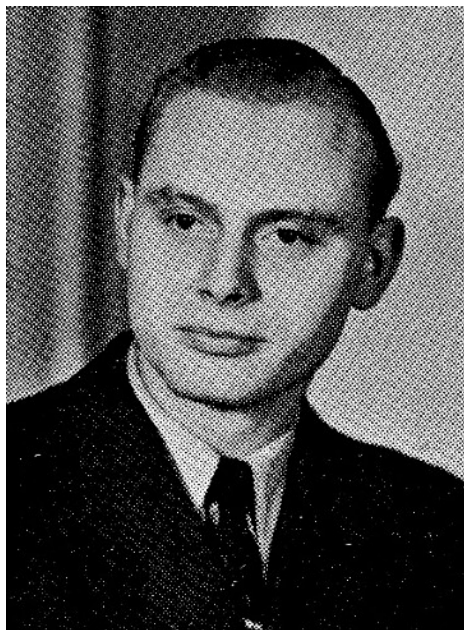
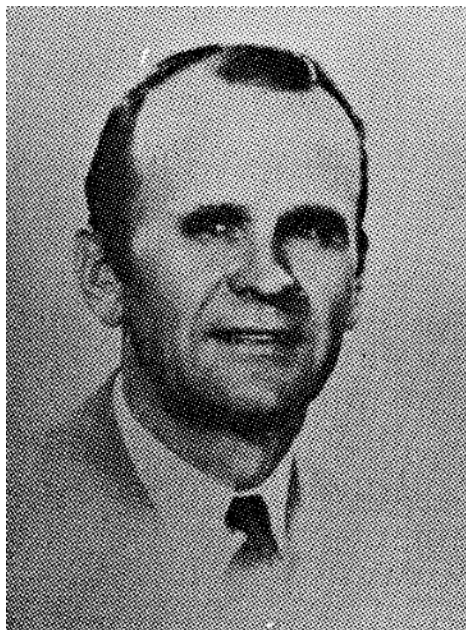
V muhlheimském překladu dokonce stojí, abychom své vytržení nepromeškali. Ať v malém modlitebním kruhu, nebo v nějakém sboru; Bůh chce, abychom se scházeli. ON dal zaslíbení, že bude uprostřed nás, shromáždíme-li se v Jeho jménu.

Heslo: „Zůstanu doma a budu se věnovat kázáními bratra Branhama! (pustím si kázání),“ může znít duchovně, ale je proti Duchu, který k nám mluví z Bible a z kázání br. Branhama. Mnozí si zaměňují náboženské duchy, jimiž jsou ovládáni, za Ducha svatého. Církev je Božské zařízení, a Bůh vložil do Církve služby a dary k jejímu budování.

Pán vám žehnej.

V Jeho povelu

Handwritten signature in black ink, reading "Br. Frank". The signature is written in a cursive, flowing style.

Fotografie br. Branhama a br. Franka z doby, když se v r. 1955 seznámili.